

Egy krajczáros.

Egész évre hetenként	
10 db ..	3 frt 60
50	16 .. 80
100	33 .. 60

Egy hónapra hetenként:	
50 db ..	1 frt 40
100	2 .. 80
200	5 .. 60

HERKÓ PÁTER

TREÁSKÉPES

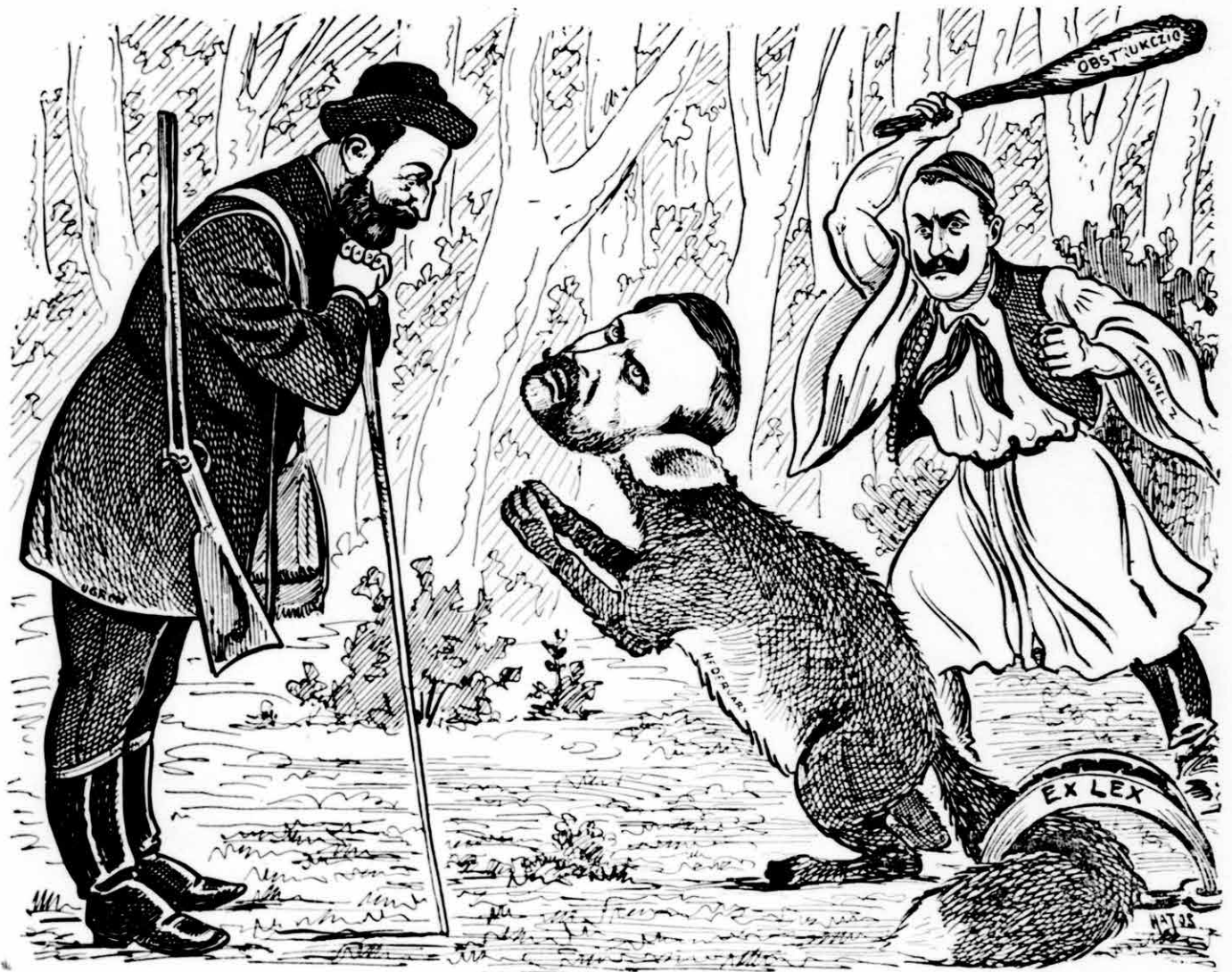
VÁKÁR P. ARTHUR.

Megjelenik minden vasárnap.

Szerkesztőség Budapest.

MARKOS GYULA.

A TÖRBEESETT RÓKA.

— Édes vadász bácsi! ne ütse le most a derekamát, hanem sziveskedjék ezzel várni az őszig.
 — Szó sincs róla, drága koma! Mert az őszig vagy a vasat, vagy akár a saját farkadat is elrágod, csakhogy megmenekülhess. Kitélik tőled. Hanem ettől nem vásik a fogad, róka koma!

„Magyar Herkó Páter“ melléklapja.

==== Vidéki elárusítók jelentékeny kedvezményben részesülnek. ====

HEP CICESZ DRÁGAI JÓ KIVÁNSÁGAI.

A Khossoth-phártra ledjen bizval a the hazádthul a buldogság.

A the orrodruł jossa eszibe másnok, hodj virág is van a világon.

Febroár 31-én jussál the edj olejan szöröncséhöl, hodj még álomnak is sok ledje.

Nem khüvának nekhed, hodj the beleessed mogadath a thengerbe, ledjél the inkhább edj thormába esett fhéreg.

A Kreeshányi nogycságos oreság khüsérgessen théged fhéleszthendüig annékhi, hodj szhóna valamit.

Okharjál the a thözveszedelembül khiogorni az ablakhon és ne ledje oblakh a házon.

A the reményeid hasonlítsonak a délibábhól.

Még üthveneszthendős khorodban is mongyonak the rulad, hodj: valóságos djerek.

Okharjál the khapni hitelt a the szokállodra és ne nülje nekhed más, cshak Wekherle-bajósz.

Dicskehgygyél the magadath azval, hodj még a Noé bárkhájábo se vóthak thübben, mint the benned.

Kiránduláson.

- Olvastad a tátrai automobil-drámát?
- Olvastam.
- Mit szólsz hozzá?
- Azt, hogy az valóságos közigazgatási bejárás volt.
- Hogyan?
- A közigazgatásból egyenesen a pokolba.

Éles gyanu.

- Megint készülsz valahová, minek rajtad az a szalonkabát?
- Tudod, leikem, az irodafőnök nevenapja van, testületileg akarunk gratulálni.
- Szükséges oda a hegyes bajusz is?

Falusi vendéglőben.

- Mi van enniavaló?
- Parasztgulyás, meg szalongulyás.
- És mi a különbség a kettő között?
- A szalongulyához asztalkendőt is adunk.

Pórułjárt kibic.

Alsóst játszottak a r....i «Gyékény-kaszinó»-ban, ahol rendszeren a falu vén zsidó szatócsa szokott «kibicelni».

Ezen ténykedése közben többször elszundikált annyira, hogy hortyogni is kezdett. A játékosoknak ez alkalmatlan lett és azon tanakodtak, miként lehetne a «kibicek» ezen ősetől megszabadulni? Ime, ezt eszelték ki.

Mikor a vén zsidó ilyen alkalommal ismét a hortyogásig elszundikált, eloltották a «kaszinó» összes lámpáit, elfújták az asztalukon égő gyertyákat és az egyik játékos harsány hangon bemozdott: kvint, kassza, trull, ultimó, volát!

A többi játékosok e fölötti szörnyüködésüket nagy lár-mával fejezték ki, úgy, hogy a vén zsidó kibic erre fölébredt és fölnyitotta szemeit, de ezek előtt koromsötétség tárult el.

A játékosok azonban ütötték kártyájukkal az asztalt, mintha tényleg kártyáznának.

A zsidó egyre törülgette szemeit, nem tudta, mi történhetett vele, azt hitte, hogy megvakult. E fölötti megrökönyődésében így óbégatott:

— Grosser Gatt! Mi thürténte engemet vele, az enyüm mindkheřtü szemvel? Én vagyok most egy egész vok!

Biztos nyereség.

Egy német íróval történt meg a következő eset, de mi is tanulhatnánk belőle.

Történt ugyanis, hogy egy napon a hamburgi osztály-sorsjáték egyik elárúsítója egy sorsjegyet küldött az írónak a következő levél kíséretében:

«Tisztelt uram! Mellékelt sorsjegyet éppen kezembe vettem, midőn az ön neve említett. Ezt jó jelnek tartom és meg vagyok győződve, hogy nagy nyeresemény esik e sorsjegyre. Ez okból küldöm önnek a számú sorsjegyet s kérem, hogy mivel a húzás már folyó hó 28-án kezdődik, az árát postafordultával megküldeni, vagy ha már visszautasítja a szerencse kezét, magát a sorsjegyet visszaküldeni sziveskedjék».

Az író ezt válaszolta:

«A sorsjegyet, mely az ön állítása szerint biztosan nyer, megtartom. A sok hiabavaló postaköltség megkímélése céljából kérem önt, hogy a tíz tal ért, amibe a sorsjegy kerül, huzza le a nyereségből, a főlös összeget pedig haladéktalanul kérem címemre utalványozni. Ha pedig véletlenül még sem nyerne a sorsjegyem, akkor a tíz tallér veszteséget tekintse büntetés gyanánt azért, amiért ön a huszadik században is, még mindig hisz a babonában».

Kár, hogy a mi osztálysorsjátékosainkkal is nem így tesznek.

A szakácskönyv hibája.

Dijnok: Nézd csak, édes Iluskám! Találtam egy szakácskönyvet... No, most főzhetsz ám valami jót is, például őzcombot. Azt nem is lehet nehéz megcsinálni; hallgasd csak: Veszünk egy őzcombot...

Feleség: Megállj csak, lelke! Az is ott áll, hogy *honnan veszünk* mi egy őzcombot?

Csodálatos.

Két lengyel zsidó ül szemközt a vasuton s beszélgetnek.

— Hová the mégysz?

— Lembergbe. Hát the?

— Krakauba.

— Isten cshodája, hodj miljen fhorcsa ez a vasut!...

Ha az ember erre ül, jön Lembergbe, ha meg arra, akkor Krakauba!

Kerülő uton.

A tanácsos ur szalmaözvegységét arra használja, hogy szabadságát alaposan élvezze.

Egy izben olyan későn jött haza vacsorára, hogy a már sokat elnéző szakácsnőnek is sok volt és mikor behozta a vacsorát, oda fordult az ura hű kísérőjéhez, a Néróhoz és ráírvált:

— Te haszontalan kutya, te! Ilyenkor van a vacsora ideje? Há!

Megadta neki.

Gróf: Tudja-e ön, bíró ur, hogy az atyja az én atyám juhait őrizte?

Bíró: Hogyne tudnám!? De én azt is tudom, hogyha a juhokat a gróf ur atyja őrizte volna, akkor ön még most is őrizné őket.

Azért nem lehet.

Róziás Móni egy nagyon szegény szabó volt és minden szombat rongyos kabátban ment az imaházba.

Az egyik gazdagabb zsidó egyszer megszólítja, hogy miért jár oly rongyosan, hiszen szabó és maga javíthatja ki.

A szabó jajgatott, hogy nagy a családja és mindig dolgoznia kell, csak hogy meg tudjanak élni.

A gazdag zsidónak megesett a szive, négy koronát adott neki ajándékba, de megmondta, hogy ne jöjjön többé rongyosan, hanem azt a pénzt arra fordítsa, hogy addig élhessen belőle, míg a kabátját kijavítja.

A szombat elkövetkezett s a szabó megint csak rongyosan állított be az imaházba. A gazdag zsidó dühösen rivalt rá:

— Hát minek adtam én magának azt a négy koronát?

De a szabó rendíthetetlen nyugalommal mondá:

— Kérem szépen, ne tessék haragudni! de én otthon megnéztem a kabátot és Istenemre mondom, azért a pénzt nem tudom kijavítani.

Egy vérbeli korcsmáros.

(?) Bignon Páris legelőkelőbb és legdrágább vendéglőse volt. De humor is volt benne bőven.

— Ugyan, édes Bignon — szólt neki egyszer Nariskin herceg — hogyan kérhet egy őszi barackért tizenöt koronát? Hát olyan ritkák Párisban a barackok?

— Azok nem — felelt mélyen meghajolva Bignon — hanem a Nariskinok.

*

Máskor szemére hányták, hogyan kérhet egy fogasér tatármártással tíz koronát.

— Az önök érdekében teszem — felelt.

— Áh! — általános elcsudálkozás.

— Az áraim az áthághatatlan sorompó önök közt és a nép közt. Ha olcsóbb árakat szabnék, elárasztaná a csöcselék termeimet és akkor ugyan hová mennének önök?

Persze, hogy nevetett mindenki.

*

Majd egy vendég panaszkodott valamelyik mártásra. Összeráncolt homlokkal kérdezte Bignon:

— Tegnap is itt ebédelt?

— Nem.

— No látja, másutt elrontotta az izlését és most ide jön panaszkodni, hogy semmi sem izlik.

A vendég szájtátva maradt a nagy csudálkozástól.

*

Egy ur tökéletesen ugyanazt a reggelit rendelte, amit két nappal előbb evett Bignonnál. A számla 25 K 50 fillérre ment (persze francia pénzben). Hivatja a gazdát.

— Tegnapelőtt ugyanezt ettem és csak 18 koronát fizettem, ma meg 25 K 50 fillér a számla.

— Megvan a tegnapelőtti számla?

— Véletlenül. Tessék!

Bignon fölteszi szemüvegét, a pénztárhoz megy, számol, majd visszatér roppant komoly arccal.

— Csakugyan tévedtünk 7 K 50 fillérrel az ön javára tegnapelőtt. De azért ne tessék utána fizetni, mert mi vagyunk a hibásak.

Természetes, hogy a vendég mosolygott és fizetett.

Ugron Gábor Apponyhoz a mult héten.

— Flótázzass te, pajtás, ezután is csak osztrák-magyar cep-perlit... Mi azonban csak megmaradunk az igaz magyar verbunkos mellett továbbra is.

Kóser vizsgálaton.

- Az aphád száz khoronával adós a szhabónak, érthelsz?
- Igen.
- És százval a lakhásért, mennyi az edjütt?
- Háromszáz khorona.
- Wie hájszt?
- Nü, hát a pherkhültséggel edjütt.

Humor.

Zsidó: Aj, váj! Visz a cigány az én khettü malact. Segítség! Djilkhos! Thöz van!

Cigány: Ne ordics, bibás, hisen neked ugys tilos a disnóhus, nekem pedig nem tilos. Én megehetem bátran, csak legyen!

Ahogy fölfogta.

Grófnő (az új kocsishoz): Azt akarom még megmondani, hogy én a kocsisaimat *tegezni* szoktam ám.

Kocsis: Nem bánom, méltósága, tegezhetjük is egymást.

Biró előtt.

Biró: Vádlott, legjobb lesz, ha bevallja bünét.

Tolvaj: Biró ur, kérem, én ártatlan vagyok.

Biró (tüszsent).

Tolvaj: Tetszik látni, hogy igazat mondtam! Tetszett rá tüszsenteni.

Biró: Csakhogy én nem arra tüszsentem, amire maga gondolt, hanem arra, amire én gondoltam. Én pedig arra gondoltam, hogy maga most irtózatosan hazudik.

A nagy zápor kavarodik — Hol van itten a harmadik?
Hol van? Tessék megkeresni!

Mondja meg, édes apuska — Hova tűnt el a mamuska?
Hol van? Tessék megkeresni!